RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 213.466 van 26 mei 2011
in de zaak A. 188.665/VII-37.212.

In zake : Lucrèce TIJTGAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Van Wesemael
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 137, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
de NV ROLVAPLAST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim De Cuyper
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Vijfstraten 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 juni 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur van 18 april 2008 waarbij het beroep van Lucrèce Tijtgat ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 4 oktober 2007, houdende het verlenen van de vergunning aan de NV Rolvaplast om een bedrijf gespecialiseerd in de productie van

PVC-panelen, gelegen aan de Pelsestraat 1 te Deinze, te veranderen, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 september 2008. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mathieu Malfait, die loco advocaat Philippe Van Wesemael verschijnt voor de verzoekster, advocaat Dirk Abbeloos, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Erika Rentmeesters, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een andersluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij baat een kunststofverwerkend bedrijf uit in Deinze. De inrichting ligt volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, in woonuitbreidingsgebied. Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg. Op 29 maart 1990 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen een exploitatievergunning voor een termijn van vijf jaar, met het oog op herlocalisatie omdat het bedrijf strijdig is met de bestemming van het gebied.

3.2. Op 15 januari 1991 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze een bouwvergunning voor het "uitbreiden bestaande werkplaats" in woonuitbreidingsgebied. De gemachtigde ambtenaar heeft een gunstig advies verleend "gezien de uitbreiding gebeurt in een gedeelte woonuitbreidingsgebied dat geen waarde en betekenis meer heeft als uitbreidingszone".

3.3. Het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze hernieuwt op 26 april 1994 een milieuvergunning klasse 2, voor een termijn van twintig jaar. Het college beroept zich uitdrukkelijk op de mogelijkheid om af te wijken van de bepalingen van het gewestplan.

3.4. Hetzelfde college verleent op 12 november 1996 een bouwvergunning voor het "uitbreiden werkplaats + magazijn voor stockage". De gemachtigde ambtenaar heeft als volgt een gunstig advies verleend :

> "(...) Het terrein waarop het bedrijf is gevestigd is door de feitelijke situatie niet langer als woonuitbreidingsgebied te beschouwen (d.w.z. als reservegrond voor groepswoningbouw); het verder uitbreiden van het bestaande bedrijf brengt de toekomstige aanleg van het gebied niet in het gedrang".

De tussenkomende partij begint te bouwen, zonder er rekening mee te houden dat voor de uitbreiding ook een milieuvergunning is vereist. Om die reden worden de werken op bevel van de burgemeester stilgelegd.

3.5. Op 19 maart 1997 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in. Door de uitbreiding is de inrichting een klasse 1-inrichting geworden. Op 21 augustus 1997 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning. Hierbij wordt de milieuvergunning van 26 april 1994 opgeheven, maar wordt de resterende termijn van die vergunning wel overgenomen. Na administratief beroep door de verzoekster wordt de vergunning op 2 maart 1998 bevestigd, met toevoeging van een bijzondere vergunningsvoorwaarde.

3.6. De verzoekster dient een annulatieberoep bij de Raad van State in, en bij arrest nr. 125.138 van 6 november 2003 wordt de vergunning vernietigd.

3.7. De verwerende partij neemt op 6 april 2004 een nieuwe beslissing over het administratief beroep van de verzoekster ingesteld tegen de vergunning van 21 augustus 1997. De vergunning wordt opnieuw bevestigd, met toevoeging van een bijzondere voorwaarde.

De verzoekster dient opnieuw een annulatieberoep in bij de Raad van State.

3.8. Op 4 oktober 2006 vindt een inspectie plaats in het bedrijf. Er wordt onder meer vastgesteld dat niet voor alle onderdelen van de inrichting de vereiste milieuvergunning voorhanden is. Op 13 november 2006 wordt de tussenkomende partij aangemaand om onder meer een vergunningsaanvraag ter regularisatie in te dienen.

3.9. De tussenkomende partij dient op 10 april 2007 een milieuvergunningsaanvraag in voor de vroegtijdige hernieuwing en verandering van de op 6 april 2004 in beroep verleende vergunning.

3.10. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen verleent op 4 oktober 2007 de op 10 april 2007 gevraagde vergunning wat de wijziging en uitbreiding betreft van de op 6 april 2004 vergunde inrichting. De vroegtijdige hernieuwing van de vergunning van 6 april 2004 wordt evenwel geweigerd, omdat de belangrijke investeringen die dit zouden moeten verantwoorden reeds voor een groot deel gerealiseerd waren zonder vergunning. De termijn van de vergunning blijft daardoor beperkt tot 25 april 2014, de termijn van de lopende basisvergunning.

De verzoekster dient een administratief beroep in tegen deze vergunningsbeslissing.

3.11. Bij arrest nr. 180.545 van 6 maart 2008 vernietigt de Raad van State de vergunning van 6 april 2004.

3.12. Op 18 april 2008 neemt de verwerende partij de bestreden beslissing en bevestigt zij in beroep de door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen op 4 oktober 2007 verleende vergunning voor de verandering van de inrichting.

3.13. De verwerende partij heeft op 10 augustus 2008 een nieuwe beslissing genomen over het administratief beroep van de verzoekster ingesteld tegen de op 21 augustus 1997 verleende milieuvergunning. Het beroep wordt zonder voorwerp verklaard, daar door de nieuwe milieuvergunning van 18 april 2008 de inrichting globaal vergund zou zijn en het voorwerp van verzoeksters beroepsdossier volledig vervat zou zitten in deze nieuwe vergunningsbeslissing.

IV. Onderzoek van het voorwerp van het beroep

4. In het auditoraatsverslag wordt vastgesteld dat de verwerende partij met de bestreden beslissing uitspraak moest doen over een administratief beroep gericht tegen een door de deputatie verleende vergunning ter verandering van een lopende milieuvergunning. In de loop van de administratieve beroepsprocedure is die basisvergunning evenwel vernietigd door de Raad van State. In het auditoraatsverslag wordt vervolgens geoordeeld dat de basisvergunning vanaf dat ogenblik geacht moet worden nooit te hebben bestaan en dat samen met de basisvergunning ook de door de deputatie vergunde verandering ervan uit het rechtsverkeer verdwenen is. Het administratief beroep, waarover de verwerende partij met de bestreden beslissing uitspraak moest doen, was volgens het bevoegde lid van het auditoraat dus zonder voorwerp.

5. Zowel de verwerende als de tussenkomende partij stelt in haar laatste memorie dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er wel degelijk een basisvergunning voorhanden was, met name de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 21 augustus 1997. Ingevolge de vernietiging van de beroepsbeslissing van 6 april 2004 herleefde immers de in eerste aanleg verleende vergunning van 21 augustus 1997, en dit tot op het ogenblik dat de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt inzake het administratief beroep. In die zin wijzen beide partijen ook op artikel 24, § 3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet), dat bepaalt dat het betrokken administratief beroep de in eerste aanleg genomen beslissing niet schorst, tenzij het wordt ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen en de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. Voorts stellen beide partijen dat indien de vergunning van 21 augustus 1997 toch niet weerhouden kan worden als basisvergunning op het ogenblik van de bestreden beslissing, quod non, minstens de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze van 26 april 1994 op dat ogenblik als basisvergunning dienstig was. Het uit het

rechtsverkeer verdwijnen van de vergunning van 21 augustus 1997, zou immers de opheffing van de vergunning van 26 april 1994 teniet doen.

Beoordeling

6. De voorliggende betwisting betreft de exploitatie van een kunststofverwerkend bedrijf, gespecialiseerd in de productie van PVC-panelen. Dit bedrijf werd vergund tot een klasse 1-inrichting bij besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking van 6 april 2004. Bij arrest van de Raad van State nr. 180.545 van 6 maart 2008 werd de milieuvergunning van 6 april 2004 vernietigd.

Het eigenlijke voorwerp van het thans bestreden besluit bestaat uit de verandering van de inrichting. Die aanvraag tot verandering is volledig geënt op de basisvergunning van 6 april 2004.

Gelet op het feit dat de op 6 april 2004 verleende basisvergunning is vernietigd door de Raad van State, moet zij geacht worden nooit te hebben bestaan.

Als gevolg van die vernietiging van de milieuvergunning van 6 april 2004 is ook de thans bestreden vergunning voor de verandering van de betrokken inrichting, die op zich geen bestaansreden heeft, vervallen. Het beroep heeft geen voorwerp meer en is bijgevolg doelloos.

7. Gezien de omstandigheden van de zaak is het gepast de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**